

INDEX

PRIMI TOMI

PROOEMIUM pag. 5-25

PARS PRIOR

DEMONSTRATIO VERITATIS ECCLESIAE CATHOLICAE ROMANAE
NECNON
ET FALSITATIS OMNIUM SECTARUM QUAE AB EA SEPARANTUR

INTRODUCTIO — De obiecto, ratione, et mediis huius demonstra-	tionis 29
§ 1. De assensu evidenti	31
<i>Divisio evidētiaē quoad modum quo est in intellectu</i>	<i>32-34</i>
<i>Divisio evidētiaē quoad esse quod reddit praesens intellectui</i>	<i>34-36</i>
§ 2. De assensu fidei	36
<i>Quid sit credere et quot modis dicatur</i>	<i>36-42</i>
<i>Quod eadem est resolutio fidei divinae et fidei humanae in auctoritatem loquentis, et quod fides supernaturalis formali obiecto non differt a fide quae naturae viribus eliceretur</i>	<i>42-49</i>
<i>Quod auctoritas Dei revelantis attingitur ante actum fidei et in ipso fidei actu, aliter tamen et aliter. Ante actum fidei attingitur absolute ut res, et non est per se immediate nota, sed innotescit per argumenta seu signa quae possunt esse multiplicis generis, et maioris minorisve certitudinis. In ipso autem fidei actu attingitur pure ut ratio credendi, hoc est, non ut quod creditur, sed ut propter quod aliquid creditur, et seipsa firmat assensum credentis, eumque uniformiter terminat, quin detur locus ulteriori resolutioni</i>	<i>46-49</i>
§ 3. De credibilitate et evidētia credibilitatis	49-54
§ 4. Quomodo Ecclesia demonstretur, et quomodo credatur.	55-57

	§ 5. De modo et mediis instituendae demonstrationis	57-62
QUAEST. 1. — De institutione visibilis Ecclesiae Christi extra quam non est salus.		
	<i>Sententia catholicorum circa successionem religionis inde ab initio mundi</i>	63-68
	<i>Sententiae adversae</i>	68-74
THESIS I. — Christus in terris adveniens Mo- saicae religioni finem dedit, Ecclesiamque suam ut adimpletionis oeconomiam in quam transiret Vetus Testamentum, primum qui- dem praedicando annuntiavit, tum in praepa- ratione proxima antequam pateretur disposuit, denique a mortuis resurgens in actu ultimo fundavit. — Quae etiam statim post Christia- nam Pentecosten, tanquam perfecta atque di- stincta a Synagoga societas, vitam agere pro- priam et sese per mundum expandere coepit.	74-108	
THESIS II. — Ecclesia Christi ex eiusdem Christi revelatione et instituto est essentialiter visibi- lis, et ipsa visibilis Ecclesia est Ecclesia pro- missionum, in qua et per quam homines sanc- tatem et salutem consequuntur, ad quam denique si quis re vel voto non pertinuerit, salvus esse non poterit.	108-128	
QUAEST. 2. — De notis Ecclesiae in communi		130
	§ 1. Quod male a Protestantibus notae Ecclesiae assignantur.	131-134
	§ 2. Item, a Graecis et Moscovitis.	135-146
	§ 3. Quod notae recte reponuntur in quatuor proprietatibus a Patribus Constantinopolitanis symbolo inscriptis: <i>Et unam, sanctam, catho- licam, et apostolicam Ecclesiam</i>	146-152
QUAEST. 3. — De nota unitatis.		153
	<i>Praenotiones de triplici unitate regiminis, fidei, et communionis</i>	153-159
THESIS III. — Ecclesia ex sui fundatoris insti- tuto est essentialiter una unitate regiminis, fidei, et communionis. Quae triplex unitas prout viva ac per se consistens, id est, nulli alii unitati naturali (puta politicae) subordinata, et accessorii instar annexa, proponitur in Evangelio velut nota verae Ecclesiae positiva. Porro, in vi huius notae Ecclesia communio- nis Romanae unica vera et legitima Christi sponsa esse ostenditur	160-180	

- QUAEST. 4. — De nota sanctitatis.
- Praenotiones de sanctitate principiorum et membrorum* 181-187
- THESIS IV. — Ecclesia Christi est essentialiter sancta primum quidem sanctitate principiorum, quam deinde consequitur ut necessaria proprietas sanctitas etiam membrorum. Utraque autem sanctitas prout sese exterius manifestans, haberi debet pro nota verae Ecclesiae positiva, idque non tantum in vi auctoritatis librorum N. T., sed ex ipsa quoque natura rei. 188-195
- THESIS V. — Perspicuis et notoriis factis demonstratur sedem sanctitatis in mundo nullam omnino esse praeter Ecclesiam Romanae communionis, utpote quae sola ex propriis principiiis influat sanctitatem, et sola etiam heroes virtutis velut genuinos a se formatos filios sibi vindicare possit. Hinc rursus in vi huius notae, tanquam unica vera Ecclesia Christi ab omnibus est agnoscenda 196-213
- QUAEST. 5. — De nota catholicitatis 214
- Praenotiones* 214-216
- THESIS VI. — Ecclesia Christi est essentialiter catholica catholicitate iuris seu destinationis et missionis acceptae a suo Fundatore. Hanc deinde ut necessaria proprietas consequitur catholicitas facti consistens in duobus: primo quidem in permanente ac simultanea per orbem diffusionem, qua fit ut ipsa vera Ecclesia ingentem fidelium numerum de multitudine Gentium sinu suo semper comprehendat; tum secundo in incremento successivo quo usque in mundi finem sese magis ac magis propagare debet per omnia omnino terrarum loca, omnesque hominum progenies 216-230
- THESIS VII. — Ecclesia Romanae communionis habet sola omnes catholicitatis conditiones, et splendore huius notae, independentem etiam a positiva auctoritate Scripturarum, in summo orbis theatro tanquam a Deo fundata palam innotescit 230-242
- QUAEST. 6. — De nota apostolicitatis 243
- Praenotiones* Ibid.
- THESIS VIII. — Vera Christi Ecclesia est essentialiter apostolica, quatenus in finem usque habere debet visibilem continuationem cum

- primitiva ea ecclesia quam plantaverunt Apostoli; et quia eiusmodi continuatio ita ei propria est, ut nulli falsae sectae possit esse communis, notae quoque positivae vim ac rationem obtinet, imo vero notae principalis quae potissimum utuntur Patres. Porro, tanto evidentius in communiōne Romana character iste resplendet, quanto manifestius ab aliis omnibus abesse ostenditur 243-262
- THESIS IX. — Cum apostolice originis intime cohaeret apostolice ministerii sive regiminis, quae quidem in Ecclesia catholica ex successione Romanorum episcoporum super Sedem Petri maxime est conspicua, alibi vero tam evidenter deest, ut ex hoc capite omnes quotquot in mundo sunt sectae separatae, obvia et perquam manifesta illegitimitatis nota obsignentur 263-275

PARS SECUNDA.

DE INTIMA CONSTITUTIONE ECCLESIAE

- Prooemium huius secundae partis 279-282
- QUAEST. 7. — De Ecclesiae membris 283
- Sententiae haeticorum* 283-287
- Sententiae theologorum* 287-292
- THESIS X. — Id quod primo et principaliter requiritur ut quis sit Ecclesiae membrum est character baptismalis, isque non putative tantum, sed in rei veritate susceptus. Porro tanta est vis huius characteris, ut nisi aliquo ipsius baptizati actu haec eius efficacia impediatur, semper aggreget hominem unitati corporis Ecclesiae Catholicae. Ideo illi omnes qui usum rationis nondum adepti, quocumque tandem modo et a quibuscumque sacramentum baptismatis vere acceperunt, ipso facto inter vera corporis eius membra numerantur 292-300
- THESIS XI. — Licet character baptismalis sit de se sufficiens ad incorporandum hominem verae Ecclesiae catholicae, nihilominus ad hunc effectum requirit in adultis duplicem conditionem. Et prima quidem conditio est ut non impediatur sociale vinculum unitatis fidei per

- haeresim formalem aut etiam mere materialem. Verumtamen, quia huiusmodi impedimentum illa sola haeresis affert, quae in apertam professionem transit, dicendum est solos notorios haereticos a corpore Ecclesiae excludi. 300-314
- THESIS XII. — Altera conditio pro adultis requisita in eo est ut non impediatur vel non solvatur vinculum catholicae communionis, quod duobus modis potest destrui. Primo per ipsius hominis factum, hoc est, per schisma, de quo proportionaliter sentiendum est sicut de haeresi. Deinde per sententiam ecclesiasticae auctoritatis, id est, per excommunicationem quae plenam et perfectam habeat excommunicationis rationem. Quia vero nulla videtur esse talis nisi ea qua quis vitandus efficitur, sequitur quod ad Ecclesiae corpus adhuc pertinere possunt excommunicati tolerati, sive occulti sint sive etiam notorii . . . 314-321
- THESIS XIII. — Praeter characterem baptismalem simul cum vinculo unitatis tum fidei tum communionis catholicae, nulla alia requiritur conditio; et ideo, (quod fide etiam tenendum est), inter Ecclesiae membra non sunt soli iusti, multoque minus soli praedestinati . . . 321-336
- THESIS XIV. — De anima Ecclesiae sunt omnes et soli iusti in mundo existentes; sed primo et principaliter ii qui in re ipsa, deinde vero quasi accessorie, ii qui solo voto ad visibile eius corpus pertinent. 336-337

Reliqua ad eandem partem pertinentia
 (De ecclesiastica potestate et hierarchia)
 in sequenti tomo tractabuntur.